

Arrest

nr. 108 896 van 2 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger afkomstig uit de stad Sialkot in Punjab, waar u nog bij uw ouders woonde. U verklaart dat u werd geboren op 25 februari 1996.

U kreeg problemen omwille van een grondconflict. Uw vader was eigenaar van een waardevol stuk grond net buiten Sialkot. Kashif, een lokale en invloedrijke crimineel, wilde de grond van uw vader innemen. Op een dag in de periode tussen augustus en december 2008 kwam Kashif met zijn bende naar jullie woning. Ze begonnen te schelden en te schieten met vuurwapens. U ging naar buiten en begon te schieten op jullie belagers. Uw ooms, uw neven en uw vader kwamen ook naar buiten. Er ontstond een vuurgevecht dat ongeveer een uur duurde. Tijdens dit vuurgevecht werd Kurram, een winkelier die aan de overkant van de straat woonde en die behoorde tot de bende van Kashif, in het hoofd geraakt door een verdwaalde kogel. U had het fatale schot gelost. Toen duidelijk werd dat er

een dodelijk slachtoffer was gevallen, besliste uw familie dat u en uw neven moesten vluchten. Kort na de dood van Kurram dienden zijn ouders een FIR (First Information Report) tegen u in bij de politie. U vertrok dezelfde avond nog vanuit Sialkot naar Gujarat. Uw neven vertrokken ook en vluchtten uiteindelijk naar de golfstaat Qatar. Na een verblijf van twee weken in Gujarat vertrok u naar familie in de stad Lahore.

Vanaf eind 2008 tot begin 2012 leefde u ondergedoken in Lahore. In deze periode dienden de handlangers van Kashif verschillende gefabriceerde FIR's tegen u in. U werd onder meer valselijk beschuldigd van een tweede moord en van diefstal. Uw vader schakelde de hulp in van een advocaat. Deze kon u echter niet helpen, gezien Kashif een grote invloed had bij de politie en het gerecht. Uw vader zou ook nog zijn beschoten door jullie vervolgers. Uiteindelijk besliste uw vader dat u moest vluchten.

In mei 2012 vertrok u uit Pakistan. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland. Vanuit Griekenland reisde u via Italië en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 18 juni 2012 en vroeg de volgende dag asiel.

B. Motivering

U verklaart dat u in Pakistan moet vrezen voor uw leven. U vreest de wraak van de ouders van Kurram, de winkelier die u per ongeluk zou hebben doodgeschoten. U vreest ook de wraak van Kashif, de crimineel die de grond van uw vader zou willen afnemen. U zou ook worden gezocht door de Pakistaanse autoriteiten omwille van de moord op Kurram en omwille van diverse gefabriceerde hten die tegen u zouden zijn ingediend door handlangers van Kashif.

Het Commissariaat-generaal kan echter absoluut geen geloof hechten aan uw relaas.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw leeftijd. U verklaart dat u werd geboren op 25 februari 1996 (CGVS, p. 3). Bij uw asielaanvraag in België op 19 juni 2012 verklaarde u dat u 16 jaar oud bent. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie besliste in dit verband om een leeftijdsonderzoek te laten uitvoeren. De conclusie van het medische onderzoek, uitgevoerd door het Departement Tandheelkunde van het Universitair Ziekenhuis St-Raphaël (KU Leuven), luidde als volgt "(...) we besluiten met redelijke wetenschappelijke zekerheid dat Farooq Muhammad Omer op datum van 22-06-2012 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger. (...) " (cf. beslissing Dienst Voogdij). Het leeftijdsonderzoek wees dus uit dat u minstens vijf jaar ouder bent dan de leeftijd die u opgaf aan de Belgische asielinstanties. Uw geboortedatum werd dan ook gecorrigeerd naar 25 februari 1991. Toen u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd met de conclusies van het medisch onderzoek, bleef u bij uw verklaringen. U hield vol dat u werd geboren in 1996 (CGVS, p. 3). U legde ook een geboorteakte voor om dit te proberen aantonen (stuk 1). Het Commissariaat-generaal meent echter dat er gezien de bijzonder grote kloof tussen uw beweerde leeftijd (16 jaar) en uw wetenschappelijk vastgestelde leeftijd (21+ jaar) geen twijfel over kan bestaan dat u de Belgische asielinstanties intentioneel probeert te misleiden. Wat betreft de geboorteakte die u voorlegde, moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. bijlage), blijkt dat dergelijke documenten in Pakistan gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. Het Commissariaat-generaal meent dat de vaststelling dat u manifest bedrieglijke verklaringen aflegde over uw leeftijd reeds een zware hypotheek legt op de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede legde u flagrant tegenstrijdige verklaringen af over hét sleutelmoment in uw asielrelaas, namelijk het moment waarop de schietpartij met de bende van Kashif zou hebben plaatsgevonden. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat dit incident gebeurde 'tussen augustus en december 2008'. U kon dit deze gebeurtenis niet nauwkeuriger situeren in de tijd (CGVS, p. 6, 13). Dit is niet geloofwaardig. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat u dit cruciale incident met meer precisie zou kunnen situeren dan in een zeer ruime periode van vijf maanden. Daarenboven moet worden opgemerkt dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat dit incident in het jaar 2009 zou zijn voorgevallen. U verklaarde tot driemaal toe dat deze problemen, het schietincident met de bende van Kashif, de dood van Kurram, de klacht die zijn ouders tegen u indienden en het feit dat u vervolgens moest onderduiken, te situeren waren in het jaar 2009 (CGVS vragenlijst, nr. 3.2, 3.5). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zich 'geen enkele datum kon herinneren'. U zei dat u tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook nog niet beschikte over 'de documenten', d.w.z. de FIR die betrekking heeft op de schietpartij met Kashif en de dood van Kurram (CGVS, p. 20). In dit verband moet worden opgemerkt dat de bewuste FIR vermeldt dat het schietincident zou hebben plaatsgevonden op 7 november 2007 (stuk 4), wat dus opnieuw tegenstrijdig is met de twee verschillende tijdsindicaties die u zelf had opgegeven. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zich kon vergissen over de datum van het incident. U herhaalde

opnieuw dat u zich geen data kunt herinneren. U beweerde dat u de documenten die u voorlegt niet kunt lezen (omdat u in Pakistan naar een Engelstalige school zou zijn gegaan en dat u daarom geen Urdu kunt lezen) en dat u de voorgelegde documenten zelfs niet hebt bekeken sinds ze u vanuit Pakistan werden opgestuurd omdat u 'geen zin hebt om aan de problemen te denken' en omdat u 'alles wil vergeten' (CGVS, p. 18, 19-20). Deze uitleg kan de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins verschonen. Het Commissariaat-generaal meent immers dat – los van het feit of u de door u voorgelegde bewijzen van uw asielrelaas hebt kunnen doornemen – redelijkerwijs kan worden verwacht dat u dit incident, dat een beslissende wending aan uw leven zou hebben gegeven, met enige nauwkeurigheid zou kunnen aangeven in de tijd. Het jaartal waarin dit incident zou zijn gebeurd, heeft natuurlijk ook een weerslag op de periode waarin u ondergedoken zou hebben geleefd. Gesteld dat dit incident effectief zou hebben plaatsgevonden in november 2007 en gesteld dat u na dit incident meteen zou zijn ondergedoken in Lahore, dan zou dit betekenen dat u tot aan uw vertrek uit Pakistan in mei 2012 ongeveer 4,5 jaar ondergedoken zou hebben geleefd. Dit is natuurlijk niet verenigbaar met uw initiële verklaring als zou u 'ongeveer 2 à 3 jaar' ondergedoken zou hebben geleefd in Lahore (CGVS, p. 6). Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat u tijdens uw verblijf in Lahore 'meestal binnen bleef' (CGVS, p. 21), wat de tegenstrijdigheid over de duur van de periode dat u ondergedoken zou hebben geleefd zou moeten verklaren. Het spreekt voor zich dat deze uitleg onmogelijk geloofwaardig kan worden genoemd. De vaststelling dat u flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over het jaartal waarin de cruciale gebeurtenis in uw asielrelaas zou hebben plaatsgevonden en dat uw beide versies van dit verhaal opnieuw tegenstrijdig zijn met het document dat u over het bewuste incident voorlegt, doet op onherstelbare wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde legde u ongeloofwaardige verklaringen af over de vijf andere FIR's die u in het kader van uw asielprocedure hebt voorlegd (stuk 5-9). U beweerde dat deze FIR's bij de politie werden ingediend door 'handlangers' van de crimineel Kashif. Deze FIR's zouden zijn opgesteld naar aanleiding van diverse valse beschuldigingen die tegen u zouden zijn geuit (CGVS, p. 17-19). Het is echter hoogst opmerkelijk en helemaal niet geloofwaardig dat u nagenoeg iets kon vertellen over de inhoud van deze klachten. Zo kon u niet vertellen wie deze klachten tegen u zou hebben ingediend. U kon enkel vertellen dat het zou gaan om 'handlangers' van Kashif. U kon echter geen enkele naam noemen. Dit is uiterst bevreemdend, gezien de naam van een klager steeds wordt vermeld in een FIR. U bleek ook nauwelijks op de hoogte te zijn van de precieze aard van de klachten die tegen u zouden zijn ingediend. U zei dat u in één van deze vijf FIR's zou worden beschuldigd van het plegen van een moord (een andere moord dan die op Kurram). Een andere FIR zou gaan over een incident waarbij u 'gevochten en geschoten zou hebben'. Nog een andere FIR zou vermelden dat u zou worden beschuldigd van 'het stelen van een motorfiets'. Toen u werd gevraagd om toelichting te geven over de valse zaken die tegen u zouden zijn opgestart, moest u het antwoord telkens schuldig blijven. Toen u bijvoorbeeld werd gevraagd wie u zagezegd zou hebben vermoord of wanneer u die tweede moord zagezegd zou hebben gepleegd, kon u hier geen antwoord op geven. Toen u daarop werd gevraagd met wie u zagezegd zou hebben 'gevochten en geschoten', bleek u dit opnieuw niet te weten. Ter verschoning voor deze onwetendheden, haalde u aan dat u de inhoud van deze FIR's niet kent omdat u deze documenten niet kunt lezen. Hoewel Urdu uw moedertaal is, beweerde u dat u geen Urdu kunt lezen of schrijven omdat u in Pakistan steeds naar een Engelstalige school zou zijn gegaan (CGVS, p. 18). Los van het feit of deze uitleg geloofwaardig is (er mag immers worden aangenomen dat Urdu – één van de officiële landstalen en de lingua franca van Pakistan – ook in Engelstalige scholen in Pakistan wordt onderwezen), meent het Commissariaat-generaal dat u de inhoud van deze documenten ook via andere kanalen had kunnen achterhalen. U had hierover kunnen informeren bij uw vader (die deze documenten opstuurde), bij de advocaat die uw vader in Pakistan zou hebben ingeschakeld om zich met uw zaak bezig te houden of aan een tolk die u hier in België via het opvangcentrum ter beschikking zou kunnen worden gesteld. Uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u geen enkele inspanning hebt gedaan om meer te weten over deze klachten. Van een asielzoeker kan nochtans worden verwacht dat hij toch een minimale interesse vertoont in het verdere verloop van de problemen die aan de basis hebben gelegen van zijn vlucht uit zijn herkomstland. De vaststelling dat u absoluut onwetend bent over de klachten die tegen u zouden zijn ingediend bij de Pakistaanse autoriteiten, terwijl u nochtans documenten voorlegt die het bestaan van deze klachten zouden moeten bewijzen en terwijl u op verschillende manieren kennis had kunnen nemen van de inhoud van deze stukken, ondermijnt dan ook de ernst van de vrees die u beweert te kennen.

Ten vierde moet worden opgemerkt dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de reis- en identiteitsdocumenten waarover u beschikking zou hebben gehad. Er moet worden vastgesteld dat u geen andere identiteitsdocumenten kon voorleggen dan voormelde geboorteakte. Toen u werd gevraagd of u uw Pakistaanse identiteitskaart kon voorleggen, zei u dat u dit niet kon omdat dergelijk document pas wordt uitgereikt aan 18 jaar en dat u nog geen 18 jaar was op het moment van uw vertrek

uit Pakistan (CGVS, p. 22). Gezien bovenstaande conclusie betreffende uw werkelijke leeftijd is deze uitleg niet aanvaardbaar. Verder werd een ernstige tegenstrijdigheid opgemerkt betreffende de reisdocumenten die u al dan niet zou hebben gebruikt tijdens uw reis naar België. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u immers dat u tijdens de reis een vals Pakistaans paspoort zou hebben gebruikt (DVZ verklaring, nr. 34). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. U beweerde dat er helemaal geen sprake was van een vals reispaspoort dat tijdens uw reis zou zijn gebruikt. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, ontkend u dat u ooit iets anders had gezegd. U insinueerde dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd waren opgetekend (CGVS, p. 22). Deze uitleg is niet aanvaardbaar. Gezien de expliciete vermelding van een vals reispaspoort 'met andere naam en eigen foto' in het verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, lijkt het weinig geloofwaardig dat dergelijke uitspraak verkeerd zou zijn opgetekend. De vaststelling dat u ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over (het ontbreken van) uw reis- en identiteitsdocumenten vormt een verdere bevestiging van het bedrieglijke karakter van uw verklaringen.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Wat betreft de geboorteakte die u voorlegde (stuk 1) werd reeds opgemerkt dat de bewijswaarde van dit document uiterst gering is, gezien de gedane vaststellingen betreffende uw werkelijke leeftijd dermate tegenstrijdig zijn met de geboortedatum die op dit document wordt vermeld en gezien voormelde informatie waaruit blijkt dat officiële documenten in Pakistan gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. Eenzelfde opmerking kan worden gemaakt over de verschillende FIR's die u voorlegde (stuk 4-9). Gelet op het feit dat uw verklaringen manifest tegenstrijdig bleken met de inhoud van één van deze FIR's en gelet op het feit dat u wat betreft de andere FIR's nauwelijks op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van deze stukken, is kan de bewijswaarde van deze documenten ook worden gerelativeerd. Wat betreft de brieven waarin uw ouders bevestigen dat u in Pakistan problemen zou hebben gehad (stuk 10), moet worden opgemerkt dat deze brieven louter subjectieve getuigenissen bevatten vanwege niet-onbevooroordeelde bronnen. Deze brieven kunnen dan ook niet als objectieve bewijzen van uw problemen worden gezien. De kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders en zussen (stuk 2) en de huwelijksakte van één zus (stuk 3) voegen niets toe aan uw asielrelaas.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vermeldde u dat er nog andere documenten vanuit Pakistan naar België werden opgestuurd. Deze documenten zouden momenteel met de post onderweg zijn. Volgens uw verklaringen zou het gaan om foto's van uw vervolgers, foto's van uw familie en uw huis, een medisch attest dat zou bevestigen dat uw vader werd beschoten en de originele versies van de FIR's waarvan u reeds kopieën hebt voorgelegd (CGVS, p. 20). Hoewel u na het gehoor bij het Commissariaat-generaal nog bijkomende tijd werd gegund om deze documenten voor te leggen (CGVS, p. 21), moet worden vastgesteld dat dit tot op heden nog niet is gebeurd. Gezien het manifest bedrieglijke karakter van uw asielrelaas is het overigens betwifelbaar of deze documenten iets zouden kunnen veranderen aan bovenstaande appreciatie.

Ten slotte erkent het Commissariaat-generaal dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een schending van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij heeft ondervonden ten gevolge van een grondconflict. Verzoeker vreest de wraak van de ouders van Kurram, de winkelier die hij per ongeluk zou hebben doodgeschoten alsook de wraak van Kashif, de crimineel die de grond van verzoekers vader zou willen afnemen. Verzoeker verklaart eveneens gezocht te zijn door de Pakistaanse autoriteiten omwille van de moord op Kurram.

De Raad stelt vooreerst vast dat de door verzoeker aangehaalde problemen louter gemeenrechtelijk van aard zijn en niet in verband kunnen worden gebracht met één van de vijf criteria van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker wordt immers niet vervolgd omwille van zijn politieke of godsdienstige overtuiging, zijn ras, zijn nationaliteit of zijn behoren tot een sociale groep. Om deze reden komt verzoeker niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Voor wat betreft de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is om de hierna volgende redenen.

Vooreerst wees het leeftijdsonderzoek dat in opdracht van de dienst voogdij werd uitgevoerd uit dat verzoeker minstens vijf jaar ouder is dan de leeftijd die hij opgaf aan de Belgische asielinstanties. Verzoeker hield echter vol dat hij geboren werd in 1996 en legde ter staving van zijn verklaringen een geboorteakte voor om dit aan te tonen. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat dergelijke documenten in Pakistan gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. De bewijswaarde van deze geboorteakte is bijgevolg erg relatief, de authenticiteit ervan niet aangetoond. Gelet op de beweerdde leeftijd (16 jaar) en de wetenschappelijk vastgestelde leeftijd (21+ jaar) kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten dat verzoeker een poging heeft ondernomen om de Belgische asielinstanties intentioneel te misleiden. Deze vaststelling hypothekeert de algemene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen op ernstige wijze. Verzoeker die in zijn verzoekschrift verklaarde een tegenexpertise te hebben aangevraagd legt echter tot op heden geen elementen neer die de hoger vastgestelde feitelikheden kunnen weerleggen.

Voorts legde verzoeker flagrant tegenstrijdige verklaringen af over het sleutelmoment in zijn asielrelaas, meer bepaald het moment waarop de schietpartij met de bende van Kashif zou hebben plaatsgevonden. Zo verklaarde verzoeker tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat dit incident gebeurde 'tussen augustus en december 2008' terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat dit incident in het jaar 2009 zou zijn voorgevallen en de FIR die hij te dien einde neerlegt bovendien nog een derde versie geeft, meer bepaald zou het schietincident hier hebben plaatsgevonden op 7 november 2007. De vaststelling dat verzoeker flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over het jaartal waarin de cruciale gebeurtenis in zijn asielrelaas zou hebben plaatsgevonden en

dat bovendien beide versies opnieuw tegenstrijdig zijn met het document dat verzoeker over het bewuste incident voorlegt, doet op onherstelbare wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Dat verzoeker lange tijd heeft ondergedoken gezeten doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Van de feiten die aan de basis van het asielrelaas liggen en de directe aanleiding vormen van het vertrek uit het land van herkomst mag immers verwacht worden dat deze in het geheugen gegrift staan. Dat verzoeker op het ogenblik van de feiten slechts 11 jaar was en om die reden zich minder data kan herinneren kan niet dienstig worden aangevoerd gelet op de reeds hoger vastgestelde bedrieglijke verklaringen die verzoeker over zijn leeftijd aflegde.

Verzoeker legt een aantal nieuwe documenten neer: een verklaring van zijn moeder, een verklaring van zijn vader, een aantal foto's en een aantal FIR's. Deze doen evenwel geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas. De verklaringen van verzoekers vader en moeder hebben immers geen bewijswaarde gelet op het feit dat zij niet afkomstig zijn van een onafhankelijke objectieve bron. De foto's kunnen om het even waar en wanneer getrokken zijn; enig verband met verzoeker is geenszins aangetoond. De FIR's zijn niet vergezeld door een voor eensluidend verklaarde vertaling en worden om deze reden op grond van artikel 8 PR RvV niet in overweging genomen. Hoe dan ook kunnen documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben voor zover zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*.

Dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden verhindert niet dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit haar informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit conflict regionaal is en niet in heel Pakistan wordt gevoerd. Aangezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, kon de commissaris-generaal dan ook terecht stellen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg zou staan.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in geval van een terugkeer naar Pakistan, aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER